

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 4: COGOS NYA UPPDRAG

Doktor Kittys steg var lugna och eleganta, precis som resten av hennes rörelser. Hennes andning var tillika lugn men inombords kände den kvinnliga vetenskapsmannen en spänning som hon inte hade känt på länge. Det hade varit ett år sedan som hon senast hade känt så här. En stor sten hade fallit ifrån hennes axlar den där dagen när de hade lämnat Great King, trots att avskedet till Aurora hade varit tungt att bära förstås. Sedan en tid tillbaka, dock, verkade det som om stenen var åter tillbaka på hennes axlar. Och för varje dag som gick blev den allt tyngre.

Hon hade varit så säker på att aldrig mer få bära denna sten, att aldrig mer få känna oro för det här. Så varför gjorde hon det nu? Vad hade blivit fel? Vad hade hon missat?

Kitty visste precis var någonstans i hennes stora forskningscentrum hon skulle finna sin närmaste kollega. Så här dags passade Professor Dodge alltid på att beskåda stjärnhimlen. Det var alltid det första och det sista som den äldre mannen gjorde varje arbetsdag, han drogs ständigt till stjärnorna och denna mycket tidiga morgon var som alla dagar inget undantag. Den här tiden, bara timmar innan solen skulle stiga upp var egentligen inte den bästa tiden att beskåda himlavalvet och Dodge visste det lika väl som hon men han fanns på plats vid sin kikare ändå. Med den senaste tekniken så kunde de ändå filtrera bort det allra första solljuset och se ännu längre bort än någonsin tidigare. I Jordens tidiga rymdålder hade det då så berömda Hubble Teleskopet gett de bästa rymdmotiven. Idag kunde Professor Dodges lilla kikare, inifrån Jordens atmosfär, ge lika fin bild som Hubble än gång hade kunnat. Det var sådana här fakta, sådana tillbakablickar, som mest av allt fick Doktor Kitty att älska sitt arbete. Utvecklingen gick ständigt i en rasande fart. Vad som var revolutionerande idag skulle vara vardagsmat i morgon och i övermorgon skulle det vara gammalt och förlegat, men dock aldrig bortglömt. Man fick aldrig glömma sitt förflutna, varifrån man själv och allting runt omkring kom ifrån. Och så länge det fanns lika mycket fantasi som kunnande inom forskningsområdena så fanns det inga begränsningar.

Vad som fascinerade henne mest, dock, var mänsklighetens ständiga önskan att aldrig bli begränsad. Ända sedan tidens begynnelse hade den mänskliga rasen på både gott och ont utträttat storverk. Det fanns fortfarande så mycket att utforska, så mycket kvar att lära om oss själva. I grunden var människan en primitiv varelse som de flesta andra i Universum men med hennes självmedvetande och tillräckliga intelligens hade hon nått långt. En del mer än andra. Människan kunde vara oerhört självisk och grym men tillika uppoffrande och medkänslig. Och modig. Mänskligheten var känd genom hela Vintergatan för att kanske vara något dumdristig men definitivt modig. Människan hade modet att utforska och att våga bättra både andra och henne själv. Ja, hon hade kommit en lång väg sedan begynnelsen men hennes mod och nyfikenhet att få veta vad som fanns bortom horisonten hade alltid varit en del av det mänskliga arvet. Dagens högteknologi med

rymdresor, cyborgteknik och kommunikation som kunde färdas snabbare än ljuset hade inte kuvat detta arv som tryggt vilade i alla deras gener. Doktor Kitty hade fått uppleva mycket av detta på nära håll. Det mesta av hennes forskning och alla hennes uppfinningar cirkulerade runt människans strävan efter svar och stabilitet i Universum.

Hon suckade djupt, något som den annars så behärskade forskaren sällan gjorde. Det hade lyckligtvis inte funnits mycket i Kittys liv som hon hade behövt ångra. Men den oro som en gång hade bett Prinsessan Aurora att ge sig av på hennes långa och mycket farliga resa till Great King 30 000 ljusår bort mot galaxens centrum hade åter kommit tillbaka. Varför den hade det var inte alls lika klart och tydligt som det hade varit den gången. Kanske var det just därför som Kitty var extra orolig den här gången. Allt hennes kunnande till trots, hon var en människa precis som alla andra på Jorden. Och människan tenderar att bli orolig när man inte vet vad som pågår och när det inte verkar finnas några svar att finna.

- "Professor Dodge, vet ni när Cogo kommer hit idag?"

Dodge vände sig om ifrån sin kikare till hans kvinnliga kollega. Doktor Kitty stod ett par meter bakom honom och som alltid var hon en uppenbarelse av stillhet och ro. Hennes elektro-spira vilade som alltid i hennes händer. Hon var en lång kvinna, full av utstrålande elegans. De lila byxorna och den vita forskningskavajen avslöjade hennes feminina former. Det korta, bläcksvarta håret var som alltid perfekt på plats. Trots att hon numera var medelålders var Doktor Kitty en mycket attraktiv kvinna. Ändå var det hennes fantastiska sinne som hon var mest välkänd för.

Dodge kunde också, dessvärre, avläsa den allt växande oron inom hans kollega. Han hade aldrig någonsin träffat någon annan än Kitty som var så lugn och saklig i sin metodik och sätt att vara generell. Faktum var att han mycket sällan hade sett Kitty i andra humör. Oavsett om det var ilska eller glädje, det var ändå alltid behärskat ifrån hennes sida. Men det var också därför han genast märkte när hon var orolig eller uppgiven. För en utomstående var det mycket svårt att upptäcka att något skulle vara annorlunda i den berömda forskarens normala beteende men Dodge kände henne allt för väl sedan så många år tillbaka. Det räckte för honom att se i hennes brunögda blick att Kitty var orolig. Och han visste mycket väl vad det var som bekymrade henne. Han var faktiskt den ende som visste vad det var för fel.

Artigt vände han sig ännu mer mot henne där han satt framför sin kikare. Dodge var tacksam för att han kunde ge henne ett positivt svar på hennes fråga. Att se Kitty så orolig gjorde ont i själen.

- "Cogo är på väg, Doktorn. Han verkar ha tagit sig en liten tur upp till Månen. Jag såg honom precis i kikaren."

- "Bra."

Hon log inte, hon nickade bara. Inte ens när allting stod rätt till hade Kitty varit en person med allt för starka uttryck. Men trots att en del kunde uppfatta henne som stel och uttryckslös i vissa situationer så var det kanske få som förstod det mänskliga psyket och framför allt mänskliga känslor så väl som hon. Om någonting kunde överskåda hennes höga intellekt så var det hennes förståelse och omtanke. Hon visade det sällan men Doktor Kitty var en kvinna med mycket starka känslor.

- "När han anländer kan du be honom komma in till mig är du snäll?"

Hennes uppsyn var fortfarande lugn men likgiltig. Desperat verkade hon försöka dölja det men hennes blick utstrålade stark oro och något mer som annars var mycket sällsynt hos henne; brist på tålamod. Hon var medveten om att hennes äldre kollega genomskådade henne och det fanns ingen anledning att dölja något för honom. Han visste om allvaret lika väl som hon och delade hennes oro. Kitty ansåg, dock, att det var hennes uppgift att uppehålla sitt sedermera vanliga lugn. Som chef för den här anläggningen och all den forskning som bedrevs här och framför allt p.g.a. de känsliga fakta som hon hade kommit över sedan en kort tid tillbaka så var det viktigt att lugnet bestod. Om hon tappade fattningen skulle resten av hennes personal, inkluderat Dodge, riskera att göra det samma. Det var oacceptabelt.

Dodge nickade till svar och inte bara på hennes begäran. Att Kitty bad om att få tala med Cogo i enrum just nu betydde bara en sak. Han reste sig upp ifrån stolen.

- "Har ni fattat ett beslut?"

Hennes nickning var svag men ändå tillräckligt tydlig.

- "Ja," svarade hon med lugn bestämdhet. - "Och jag tror inte vi har råd att vänta längre. Jag måste tala med Cogo omgående."

- "Det ska bli, Doktorn."

Cogo visste inte alls vad han hade att förvänta sig när dörren till Doktor Kittys labb öppnades framför honom. Allt han visste var att han knappt hade hunnit stiga ur Starcrow förrän Professor Dodge hade beordrat honom att genast besöka den kvinnliga vetenskapsmannen. Vad kunde Kitty vilja honom? Och så här tidigt på morgonen? En första tanke att han kanske var i trubbel, att han hade gjort något som hade upprört Doktor Kitty, hade redan slagit honom. Men lika snabbt hade Cogo släppt den tanken. Hade han gjort något fel hade Professor Dodge redan talat om det, den gamle mannen kunde aldrig hålla sig när han ville kritisera honom.

Genast när dörren hade glidit undan så kunde han se henne längst in i labbet, ett labb som tydligt visade sin kvinnliga touch. Det hade allt som ett toppmodernt labb behövde men det var också lätt möblerat och även vackra rosor prydde i vissa hörn och på några utav borden. Allt var inte heller sterilt vitt, det fanns inslag av rött och andra färger också. Dock skulle det tilläggas att det mesta av forskningen vid detta rymdcentrum inte utfördes i just detta rum, detta var Doktor Kittys privata labb och därför hade det självklart fått hennes personliga prägel. Strikt men vackert. Elegant men inte alls själlöst. Cogos nyfikenhet ökade vid första anblicken av henne. Doktorn stod med ryggen åt honom, upptagen med att skriva ner någonting i några papper. Ändå var han säker på att hon hade hört dörren öppnas och att det sannerligen var han som hade anlät. Doktor Kitty missade aldrig någonting. Att hon fortfarande höll sin uppmärksamhet på sitt arbete vid hans anländelse såg inte Cogo alls som någon förolämpning eller att hon på något vis skulle vara respektlös mot honom. Han hade en enorm respekt till denna geniala kvinna

och han visste, och inte utan att bli lite berörd av tanken, att han hade hennes respekt tillbaka.

Men vad hon ville honom nu hade han ingen aning om.

Han hade alltid tyckt väldigt mycket om henne. Även om han hade varit mycket arg på henne under den period då hon hade fångat in och låst in honom på Månen så hade Cogo annars ingenting annat än varma tankar om Doktor Kitty. Hon hade en varm auktoritet över sig, bestämd men inte obarmhärtig, och hon var så mycket mer än bara sin forskning och vetenskap. Det var inte svårt för honom att se kopplingen i att Prinsessan Aurora hade uppfostrats av denna kvinna efter hennes flykt ifrån Månen som barn, de bägge kvinnorna hade många liknande egenheter. Inte i allt, Kitty var inte alls lika naiv och oskuldsfull, men de var lika mjuka till sitt sätt. Och lika förstående och förlåtande. Kitty hade varit mycket förlåtande mot honom. Cogo visste att han skulle vanhedra henne om han någonsin glömde bort det. Han kunde ha varit inlåst i sin energisfär på Månen fortfarande om Kitty inte hade velat ha honom som Prinsessans beskyddare.

Men det var inte bara detta bevis på en andra chans och att ta risken att lita på honom som gjorde att han hyste stor respekt till denna geniala kvinna. Inte heller berodde det bara på att Kitty var en realist, något som Cogo alltid uppskattade hos folk. Nej, den största anledningen berodde på att Kitty inte bara litade på att han skulle uppföra sig och göra det rätta, hon trodde verkligen på att han skulle göra det! Dodge önskade och krävde, Kitty behövde enbart be och visste att han skulle utföra det som hon bad om. Detta berodde inte på att hon var en kvinna, i början hade Cogo inte alls velat ta order ifrån varken henne eller ens ifrån Aurora. Nej, det hela berodde på att han följde andras uppmaningar om han kände att de betraktade honom med en gnutta respekt, men ännu viktigare med lite tillförlit. Han kunde verkligen göra de mest otroliga saker men efter hans bärsärk så var det få som vågade tro på honom igen. T.o.m. Dodge hade på den tiden, av uppenbara skäl, misströstat. Men inte Kitty.

Hon hade lämnat det allra käraste hon hade, Aurora, i hans händer att beskydda och att säkert föra hela vägen till Great King. Hon hade litat på honom när ingen annan hade det. Om sanningen skulle fram så hade inte ens Cogo själv vågat lita på sig själv så starkt i början som Kitty hade. Hennes stöd och tro på honom, precis som den ifrån Prinsessan, hade hjälpt honom att inse en hel del om sig själv. Kitty hade gett honom en andra chans men det var anledningen bakom denna andra chans som verkligen skapade hans aktning till henne. Han hade inte fått sin chans utav välgörenhet eller för att de inte hade kunnat välja någon annan. Han hade fått den för att Kitty visste hela tiden att han var stark nog för uppgiften, och inte enbart via hans cyborgstyrka. Och denna enorma uppgift som han hade fått, att föra Aurora säkert till Great King, var den bästa vägen för Cogo själv att gengälda för allt dumt han hade gjort och att dessutom ta ansvar för de superkrafter som Professor Dodge hade gett honom. En sådan tillförlit var mycket ovanlig, den var rent utsagt unik. Han var ju, trots allt, en före detta kriminell. Så kanske var det inte alls underligt att Cogo ibland uppfattade en stark, moderlig känsla ifrån denna kvinna.

Kitty var mycket berömd för sina vetenskapliga framsteg och för sitt intellekt. Hon hade också visat sig vara en mycket god taktiker i strid. Cogo visste, dock, att hon var mycket mer än så. Om folk bara visste.

Han tog ett steg in i labbet och dörren stängdes bakom honom.

- "Ni ville tala med mig, Doktor Kitty?"

Med enkla, graciösa rörelser vände hon sig om mot honom. Det fanns ett svagt leende på hennes läppar av att se honom men Cogo kände genast att det fanns någonting mer under ytan. Han hade inte talat med någon om det och det hade varit länge sedan han sist hade varit ensam i samma rum med henne men han hade uppfattat en mycket ovanlig känsla av stress ifrån Kitty den senaste tiden, speciellt den senaste veckan. När hon nu vände sig mot honom och de båda var i enrum så var denna undertryckta stress än mer påtaglig i hennes ögon. Trots avståndet mellan dörren och labbets borte vägg där hon nu stod. Detta faktum gav honom en klump i halsen. Cogo hade sett Kitty bekymrad förr men det var ovanligt. Dessutom önskade han henne inga bekymmer av något slag av ren välmening, han tyckte alldeles för mycket om henne för det.

Det värmdes i hennes hjärta av att se honom, det gjorde det alltid. Trots hennes oro kunde hon kosta på sig att le mot honom. Detta skulle inte bli ett lätt samtal, det hon hade att be Cogo om var ingen enkel sak. Men bara vetskapen att han var här ingav henne i hopp. Det hade alltid den unge mannen gjort.

- "Det stämmer," sa hon vänligt och gestikulerade åt honom att komma närmare. - "Kom in, Cogo."

Han lydde henne men Kitty kunde se att han verkade aningen osäker. Det var förståeligt, han hade ju ingen aning om varför han hade blivit inkallad till henne. Det gjorde henne ont, dock, att se honom så medtagen. Cogo verkade så fjärran från sitt forna, energiska jag. Hon ångrade att hon inte hade tagit tag i det tidigare. Hon hade växlat många ord om Cogos mentala tillstånd med Professor Dodge den senaste tiden men hon skulle ha talat med Cogo direkt, det insåg hon nu. Om hans tillstånd verkligen var så allvarligt som hon fruktade så hade hon svikit honom. Och det skulle hon aldrig förlåta sig själv för.

Hon erbjöd honom att ta för sig av den frukt som hon hade ställt fram på det stora bordet, Kitty kände väl till Cogos förkärlek till saftiga äpplen och den unge mannen var säkert hungrig så här tidigt på morgonen. Hennes förvåning blev stor när han helt oväntat artigt tackade nej. En känsla av obehag kröp över henne. Nej, Cogo var verkligen inte sig själv. Och det måste de göra något åt.

- "Hur är det med dig?" frågade hon vänligt. - "Du verkar så trött."

Cogo såg mer än bara trött ut, han såg helt färdig ut. Men i risk för att vara för ärlig i sin observation och därigenom kanske skrämma honom så höll hon det värsta av vad hon såg hos honom för sig själv. Men vad Kitty såg, nu när hon fick en ordentlig titt, fick henne nästan att rygga tillbaka. Cogo var blek och hans mörkblå blick verkade i det närmaste livlös. Hans alltid så vilda hår var ännu vildare än vanligt. Och hans annars så muskulösa hållning var svag och orkeslös, hans axlar hängde nedåt, allt hos honom verkade ha sjunkit ihop på något vis. Långt borta var hans forna stolthet och livsgnista. De hade inte följt med honom hem tillbaka till Jorden. Han hade lämnat dessa bakom sig på Great King.

Deras respektive arbete här i rymdcentrumet hade än så länge hållit dem åtskilda trots att de arbetade så nära inpå varandra. Ändå blev Kitty nu ilsk på sig själv för att inte ha

insett allvaret med Cogos mentala hälsa tidigare. En ilska som hon nu höll för sig själv, precis som Cogo försökte dölja för allt och alla hur dåligt han egentligen mådde.

- "Jag får inte så mycket sömn numera," svarade han, ett erkännande större än vad han hade gett någon annan.

- "Någon särskild anledning?" fortsatte Kitty undrande medan hon satte sig ner vid bordet. Cogo följde hennes exempel och satte sig ner mitt emot.

- "Jag har börjat få mardrömmar på sista tiden."

Det var underligt. Så fort hon frågade så svarade han. Hade det varit någon annan hade han säkerligen inte varit lika ärlig eller ännu mindre villig att svara alls. Men Cogo ville inte dölja något för Kitty. Oärlighet var det minsta han var skyldig hennes efter allt som hon hade gjort för honom. Dessutom kändes det skönt att prata om det, att någon faktiskt undrade hur det stod till, trots att han länge hade försökt inbilla sig motsatsen.

- "Handlar dem om Prinsessan Aurora?"

Han stirrade på henne, förvånad. Frågan hade kommit så rakt på sak.

- "Hur visste ni det?"

- "Det ser jag i din blick, Cogo."

Det fanns mer än bara mental utmattning i hans ögon. Där fanns också stor saknad och längtan. Men också en obottnad rädsla för något som han inte tyckte kunna kontrollera. Vad hans drömmar än innehöll så var det starkt nog att bryta ner honom, Cogo var annars inte alls lätt att skrämma upp. Och det enda som kunde skrämma honom såpass mycket var om någonting hände Prinsessan Aurora. Det kunde inte vara något annat.

Kitty lutade sig bekymrat, men med en något avslappnad attityd, tillbaka i sin stol, inte alls särskilt olik en psykiatriker. Cogo var mycket tacksam för att det var Kitty och ingen riktig hjärnskrynklande som talade med honom om den här saken, han ville inte tala med någon annan än henne om det här. Ingen annan skulle förstå. Hans blick kunde inte låta bli att söka sig till hennes händer. Hennes fingrar smekte nästan med ömhet hennes elektro-spira, hennes universala fjärrkontroll som hon kontrollerade all apparatur omkring sig med och mer därtill. Hade han någonsin sätt henne utan den i sina händer?

Anledningen till varför han stirrade nu var dock för hur sättet hon fingrade på sin älskade apparat. Hon var nervös. Kunde Doktor Kitty över huvudtaget ens bli nervös?

Tydligt. Men varför? Varför hade hon kallat in honom hit? Vad var det hon ville honom som kunde bryta ner hennes kontrollerade lugn med sådan nervositet? Hon hade aldrig någonsin räds för att tala med honom tidigare. Eller var det någonting annat?

- "Både jag och Professorn är lite oroliga för dig. Det är tydligt att du inte har varit dig själv på sista tiden."

- "Det är ingen fara, Doktorn," avfärdade Cogo och försökte vifta bort saken. - "Det är bara mardrömmar."

Plötsligt kändes det inte lika behagligt längre att hans problem hade blivit avslöjade. Cogo hade aldrig tyckt om att bli ställd mot väggen, inte ens under välmening. Han var van vid att klara sig själv, att lösa alla problem på egen hand. Fast inte nu längre. Hans gamla vanor hade för alltid förändrats när Prinsessan och Haka och Djorgo hade ätrat hans liv. Han hade blivit beroende av andra nu. Han förstod värdet av hjälp ifrån andra. Det var inte det att han inte ville ha Doktor Kittys hjälp och omtanke, det var snarare

betryggande i den nuvarande situationen. Problemet var att han inte ville framstå som ett problem för henne och Dodge, ett problem som de tvingades lösa. Han hade ställt till med nog besvär i sitt liv, han ville inte skapa nya. Samtidigt så visste han att han var en idiot om han tackade nej. Om någon kunde hjälpa honom ur hans dilemma så var det Doktor Kitty. Men det var känsligt att lämna ut sig själv så här.

En sådan stolthet.

Kitty var väl bekant med Cogos stolthet och hans envishet. Hon klandrade honom inte för dessa egenheter, som det före detta gatubarn som han var så förstod hon att han hade svårt att be om hjälp. Vålgörenhet krockade med den enorma stolthet som han bar på. Dock var hon lite förvånad att han fortfarande försvarade den med sådan ihärdighet. Hon trodde att han hade kommit längre än så vid det här laget, att han verkligen skulle be om hjälp om han behövde det. Men detta handlade om så mycket mer än bara hans stolthet. Cogo var fortfarande mycket kär i Aurora och han ville inte att någon skulle veta det, han ville inte ältä saken med andra. Istället för att bära huvudet högt för alla hans prestationer under resan till Great King satte hans stolthet käppar i hjulet för honom och lämnade honom förtvivlad och vilsen. I en sådan situation var stolthet inte till någon hjälp. Doktor Kitty insåg snabbt vad hon måste göra här och nu. Först och främst skulle hon inte tillåta honom att vifta bort eller bagatellisera hans problem och känslor.

- "Vad vi upplever när vi sover ska inte bara avfärdas. Våra drömmar är vårt undermedvetna som talar," förklarade hon. - "Det inkluderar även de förmågor som vi sällan använder eller ens vet om att vi har."

Hon studerade honom under tystnad någon sekund. Nej, hon tänkte inte släppa det här.

- "Har du haft liknade mardrömmar förr?"

Som han borde ha begripit, Kitty tänkte inte låta honom slinka ifrån ämnet. Men hennes röst var förstående och hennes blick vänlig. Han kunde inte trotsa henne.

- "Nej, aldrig," svarade han. Kitty fortsatte att studera honom under tystnad men hennes tystnad talade för sig självt. Den bad honom att fortsätta. Hon ville veta innehållet i hans mardrömmar. Cogo svalde ner en klump i halsen. Förstod Doktorn allvaret i vad hon bad honom om? Vissa saker var bäst att inte känna till. Men hennes inställning var ihärdig. Och vad hade han att förlora? Han hoppades bara att vad han hade att säga henne inte skulle uppröra eller skrämma henne lika mycket som det hade gjort honom.

- "Det är olika scenarier varje gång, olika platser. Men alltid samma slut," började han försiktigt och han försökte välja sina ord väl. - "Prinsessan är i fara. Hon behöver mig. Hon ber om min hjälp... men när jag väl kommer fram är det alltid för sent."

Alla de hemska drömmarna verkade komma tillbaka, alla på en gång, medan han berättade. Kitty fortsatte att lyssna med stor uppmärksamhet och utan att avbryta. Cogo hade all tid i världen just nu att berätta det som han behövde lätta ifrån sitt hjärta. Hon noterade hur han nervöst knäppte sina händer, hur hans blick storrade envist ner i bordet istället för att möta hennes och hur svett droppar rann nedför hans panna. Och i hans ögon fanns en skräck som inte ens hon kunde beskriva. En skräck som verkligen verkade äta upp honom inifrån. Det var inte alls underligt att han inte var sig själv längre. Rädsla var nog den mest självförgörande känsla som en människa kan bära.

- "Jag hinner aldrig rädda henne. Och det är en man där men jag får aldrig se hans ansikte."

Cogos ögon tycktes mörkna när han talade om denne person. Vem än denne okände man var och vad han symboliserade i drömmen så hyste Cogo stort agg mot honom, det var tydligt. Kitty fortsatte att lyssna med stort intresse.

- "Han är alltid där... Och han dödar henne..!"

Han kunde inte hålla tillbaka det längre. Att yttra orden var helt enkelt för mycket. Den första tåren föll nedför hans ansikte, tätt följt av fler. Cogo begravde ansiktet i sina händer i ett meningslöst försök att dölja sin förtvivlan. Han sjönk ihop ytterligare och lutade tillslut pannan mot bordsskivan, som om han bara ville försvinna helt. Men han kunde inte fly och Doktor Kitty tillät honom inte det heller.

- "Jag ser sådana fruktansvärda bilder, Doktor Kitty! De blir bara värre och värre för varje natt som går," erkände han utan att titta upp. - "Och när jag väl har drömt dem kan jag inte få dem ur huvudet. Jag står inte ut längre! Snälla, var ärlig mot mig; håller jag på att bli tokig?"

Han ville egentligen inte ha svaret på den frågan men han insåg att han måste ta emot den, vad det än var. Det här kunde inte fortsätta längre.

- "Nej, det tror jag inte, Cogo. Du är inte tokig. Jag tror snarare att ditt undermedvetna förbereder dig."

Cogo tittade upp. Kittys blick var lika vänlig som hennes lugnande svar. Men vad menade hon? Han förstod inte.

- "Förbereder mig? För vadå?"

Hon reste sig plötsligt upp och, av artighet, gjorde Cogo det samma. Hon fingrade fortfarande nervöst på sin elektro-spira. Vad var det hon ville egentligen? Varför var hon så nervös? Vad var det som hon inte hade sagt honom?

- "Jag har brottats med att fatta ett beslut de senaste dagarna. Nu har jag bestämt mig för vad som måste göras. Det var därför jag bad dig komma hit," förklarade Kitty och vandrade bort ifrån bordet en bit. - "Dina mardrömmar kan mycket väl ha varit en förnimmelse för vad som komma skall, även om jag innerligen hoppas från vad du beskriver att så inte är fallet. Men i nuläget vågar jag inte utesluta någonting. Hur som helst så är jag övertygad om en sak, vilket var som fick mig att fatta mitt beslut."

Hon vände sig mot honom med bestämd blick.

- "Det är sant det du säger, Cogo; Prinsessan Aurora behöver dig."

Cogo spärrade upp ögonen. Plötsligt rusade adrenalin i hans kropp. Hjärtat bultade hårt i hans bröst. Instinkterna tog åter kommandot. Med endast ett enkelt stöd ifrån hans vänstra hand svingade han sig lätt och bestämt över bordet till Kittys sida.

- "Vad menar ni, Doktorn? Har det hänt Prinsessan någonting?"

Trots det rådande allvaret fann Kitty en trygghet i den unge mannens reaktion. Det visade också kärnan till hans problem så tydligt. Allt hon hade gjort var att nämna med allvarlig röst att Aurora behövde honom och genast var den gamle Cogo tillbaka på mindre än ett ögonblick. Han hade inte förlorat sig själv, han hade bara gått vilse. Som alltid, med rätt vägledning var han tillbaka där han hörde hemma.

Han krävde dock ett svar ifrån henne nu. Och att ge honom det var faktiskt inte så lätt som det kunde tyckas.

- ”Det är det som är problemet, jag vet inte,” svarade Kitty ärligt och visade öppet att hon delade hans oro. - ”Allt jag vet med säkerhet är att något inte stämmer.”

- ”Vad menar ni?”

Hur mycket skulle hon berätta? Hur mycket *kunde* hon berätta? Cogo var inte redo för hela sanningen, inte i hans känsliga nuläge. Att vara åtskild ifrån Prinsessan under detta år hade fått honom att förlora mycket av den behärskelse och det tålmod som närheten till henne hade gett honom. För ett år sedan hade Kitty inte ens tvekat att berätta allt hon visste om saken för honom. Nu, å andra sidan, var det klokare att förklara situationen med avhållsamhet.

Men även det skulle såra honom, det var hon medveten om. Trots det förtjänade han att få veta åtminstone såpass mycket.

- ”Ända sedan vi återvände till Jorden har jag fortsatt att ha regelbunden kontakt med Prinsessan Aurora.”

Som väntat stelnade Cogo till, hans blick var frågande och förvånad. Han sa ingenting men det behövdes inte. Hade Kitty haft fortsatt kontakt med Prinsessan hela den här tiden utan att han hade fått veta det? Varför hade inte han fått tala med henne också? Om så bara för en minut?

Han var sårad, precis som hon hade förväntat sig att han skulle bli. Det hade inte varit hennes avsikt men hon kunde inte ljuga för honom. Och Kitty förstod hans förvåning, hade hon fått bestämma hade Cogo då och då fått tala med Aurora. Men det hade varit Prinsessan själv som hade önskat motsatsen. Varför var Kitty inte helt säker på men hon hade sina aningar. Aurora, precis som Cogo, försökte gå vidare och komma över sina känslor. Att återse honom, om än bara över en skärm, var kanske för svårt för henne och det skulle bara riva upp alltihop igen. Aurora var stark men tillika känslig. Och om hennes känslor till Cogo verkligen var som Kitty så länge hade anat...

Inget av detta kunde hon avslöja till den unge mannen framför henne, det skulle bryta Auras tillit till henne. Men Kitty önskade verkligen att de bägge ungdomarna inte hade valt denna väg som de nu hade. Enbart resultatet av vart Cogo hade hamnat visade att det beslutet kanske inte hade varit det rätta. Men det låg inte i hennes händer att lösa oavsett hur mycket hon hade velat göra det. Men däremot tänkte hon göra det lilla hon kunde. Och vad hon var tvungen att göra.

- ”Men för sex dagar sedan blev det plötsligt en störning i kommunikationen,” fortsatte hon. - ”Det är nu totalt omöjligt för oss att ta kontakt med Great King.”

Cogo rynkade pannan över denna plötsliga och helt oväntade information.

- ”Var det därför ni bad mig undersöka satelliten?” frågade han. Kitty hade alldeles nyligen bett honom att göra en underhållskontroll av deras kommunikationssatellit men han hade aldrig fått någon förklaring varför men hade ändå fått känslan att det inte hade rört sig om någon rutinkontroll. Hans instinkter hade haft rätt igen.

Kitty bekräftade med en nickning.

- "Precis. Och, som vi konstaterade, det är inget fel på vår utrustning. Vår kommunikation till andra delar av galaxen fungerar precis som de ska. Vilket leder mig till slutsatsen att felet måste finnas ombord på Queen Cosmos."

- "Eller i närheten av henne," fortsatte Cogo.

Han var engagerad igen och full av målmedvetenhet. Den mening i hans liv som verkade ha varit försvunnen var åter tillbaka, som om den aldrig hade varit frånvarande. Kitty var dock tvungen att bromsa honom en aning, för Cogo var saker och ting antingen svart eller vitt.

- "Att det är fel på kommunikationen behöver inte betyda att Prinsessan är i fara, det kan bara röra sig om ett tekniskt fel och de är vanliga," förklarade hon. - "Men innan vi vet någonting i klarhet vågar jag inte ta några risker."

Hon tog ett steg närmare honom och Cogo blev tvungen att höja blicken en aning för att möta hennes. Han var inte alls lång i jämförelse med henne. Utan förvarning lade Kitty plötsligt en hand på ett av hans rustnings röd-vita axelskydd.

- "Cogo, det gör mig mycket ont att behöva be dig, jag vet att du kämpar för att komma över dina känslor för Aurora. Men i nuläget har jag inget val. Du är den ende jag kan lita på. Du har både mod och kunskap. Och det här går utanför min vetenskapliga horisont. Det här kräver handlingskraft på plats. Men också ett stabilt sinne. Är du redo att ta dig an ett nytt uppdrag?"

Ett stabilt sinne. Cogo förstod vad hon insinuerade. Var han stark nog, både fysiskt och framför allt mentalt, att anta en större utmaning igen när han nu befann sig mitt i en depression? Vad Kitty verkligen undrade var om hon kunde lita på honom som hon alltid hade kunnat.

- "Vad är det ni vill att jag ska göra, Doktor Kitty?"

Han hade ingen aning om vad hon önskade av honom eller vad som skulle krävas. Men det spelade ingen roll. Kosta vad det kosta vill, Doktor Kitty kunde alltid lita på honom. Likaså kunde Prinsessan Aurora. Visst, han behövde rycka upp sig. Men vad än Kitty hade i åtanke så var detta kanske precis just den motivation han behövde. Och han var inte alls rädd för att anta utmaningen.

Under andra omständigheter kunde hon ha kramat om honom, så lugnande var Cogos engagemang för henne. Vad hon beundrade hans mod och pliktkänsla, för att inte tala om hans lojalitet! Och han visste inte ens vad det hela handlade om än. Om den nya krisen kunde lösas lovade Kitty sig själv att hon skulle låta Cogo få veta fullt ut hur mycket hon uppskattade hans hjälp och självuppoffring. Men nu fanns ingen tid till det. Viktigast av allt var Aurora, en uppfattning som hon visste att hon delade starkt med den unge cyborgern.

- "Jag ber dig att omedelbart fara tillbaka till Great King och undersöka situationen. Ta reda på vad som är fel med kommunikationen. Ingen annan kan fara dit på kortare tid än du. Och om Prinsessan mot all förmodan är i fara så är ingen annan bättre lämpad än du att beskydda henne."

Hans order, hans uppdrag, var kort och koncist. Precis så som Cogo föredrog saker och ting. Han såg uppriktigheten i Kittys blick, hennes oro till varför kommunikationen med

Great King och Prinsessan hade brutits var av högsta allvar. Och hon vände sig till honom för hjälp. Åter igen kände hon tillförlit för att vända sig till honom med en såpass allvarlig sak. För första gången på ett år kände Cogo sig inte värdelös mer. Dessutom gav hela situationen honom den ursäkt han behövde för att återvända till Great King.

Till Prinsessan.

Alla dörrar stod plötsligt på vid gavel framför honom.

- "Ni behöver inte be mig två gånger, Doktorn," försäkrade han henne. - "Jag far, för er och Prinsessans skull. Vad det än är för fel så ska jag lösa det."

- "Tack."

De båda studerade varandra med ömsesidig respekt och tacksamhet under några sekunders tystnad. Ingen behövde egentligen säga något, de båda visste vad de ansåg om varandra och ännu mer om de krav som nu ställdes på honom. Cogo hade ingen avsikt att svika Doktor Kittys stora förtroende. När han gav ett löfte så höll han det.

Han släppte henne tillslut med blicken och gick mot labbets utgång, samma väg som han hade kommit in. Då hörde han plötsligt hennes mjuka röst åter igen.

- "Cogo, lova mig en sak."

Han vände sig till henne för att lyssna till vad hon hade att säga.

- "Var försiktig."

Ett leende uppenbarade sig i hans ansikte, ett leende som Kitty inte hade sett på länge. Ett leende fyllt med självförtroende.

Cogo gav henne som svar på hennes uppmaning en artig bugning, en gest som Kitty aldrig hade sett honom utföra förut. Och för en gång skull tappade hon fattningen tillräckligt för att öppet visa sin glada förvåning. Han var verkligen så annorlunda nu mot den arga, unge mannen som hon en gång hade tvingats fånga in mot sin vilja och som så ursinnigt hade spillt galla över henne för att hon hade gjort så. Den pojken var sedan länge långt borta. Likaså verkade den betydligt nyare och tröttare Cogo också vara. I alla fall det mesta av honom. Kvar fanns den unge man som hon visste skulle klara uppgiften så länge han hade rätt målmedvetenhet. Hon bad tyst för sig själv att denne Jan Cogo skulle fortsätta att bestå. För det var han som var hans verkliga jag. Det var honom som Kitty tyckte så mycket om och som hon litade på. Det var honom som hon visste att Aurora älskade.

Sekunden därefter försvann Cogo ut genom dörren. Det var bråttom nu.

Det första som hände så fort Cogo klev utanför Doktor Kittys labbdörr var att han i all sin hast plötsligt kolliderade med något. Både han själv och det som han stött ihop med föll handlöst till golvet. Cogo muttrade en svordom för sig själv innan han satte sig upp för att se vad i all världen han hade drattat in i. Vem hade varit korkad nog att placera något mitt i vägen för en dörröppning?

Det visade sig så fort han satte sig upp att det som han hade kolliderat med i sin iver att ge sig av råkade vara en person och ingen mindre on Professor Dodge själv. Cogo

sansade sig och, efter att själv ha kommit upp på fötter igen, räckte en hjälpande hand till den omkullfallne, lille Professorn.

- "Så du ger dig av med en gång, ser jag."

Dodges kommentar var lika genomskinlig som varför han hade stått och väntat, kanske t.o.m. försökt smyglyssna, utanför Kittys dörr.

- "Visste ni om allt det här, Professorn?"

- "Ja."

Cogo kastade honom en bitter blick och fortsatte sedan vidare. Dodge följde efter, på det rullband som åkte alldeles intill där Cogo gick. Den lille Professorn behövde inte ta ett steg för att hålla samma tempo som den unge cyborggen.

- "Jag ber om ursäkt att vi inte har sagt något tidigare, Cogo," sa Dodge med ärlig uppriktighet. - "Med tanke på dina känslor för Prinsessan så ville vi inte involvera dig förrän vi var absolut säkra på att vi behöver din hjälp."

Cogo var inte helt säker om han skulle acceptera den ursakten. Den goda avsikten bakom kändes missriktad på något vis.

- "Jag tackar för omtanken. Men den är överdriven," muttrade han och skyndade på stegen något i riktning mot hangaren där Starcrow stod parkerad. - "Hade ni sagt något tidigare kunde jag redan ha varit där nu. Även om det skulle bli min död så skulle jag åka till Great King för Prinsessans skull."

- "Det är just denna radikala inställning från din sida som gör att vi ville vara försiktiga," insisterade den kortväxte Professorn. - "Det är inte bara Prinsessan Aurora vi är oroliga för."

Cogo ignorerade de där sista orden och vek av ut i den stora hangaren. Dodge skyndade efter, trots att han nu fick lämna rullbandet. Det var inte lätt att hålla jämna steg med ynglingen. Men Dodge kunde vara lika envis som Cogo, den stora ålderskillnaden skulle inte spela någon roll.

- "Din kärlek till henne ger dig styrka och mod men den kan också få dig att agera orationellt och förhastat," sa han i klarspråk. - "Din djärvhet ska inte övergå ditt förstånd, pojke!"

Cogo stannade till helt och vände sig irriterat om.

- "Snälla Professor Dotchie, ägna er åt era uppfinningar, inte åt att leka domedagsprofet!"

Uppretad av den unge mannens uppstudsighet reste den gamle, vitskäggede Professorn bägge nävarna i luften.

- "Jag heter inte Dotchie, jag heter Dodge!" skrek han ursinnigt för säkert hundra gången. Han hatade verkligen när folk inte uttalade hans namn rätt men Cogo var den ende som gjorde det med flit.

- "Ja, ja..." och en axelryckning var det enda svar Cogo gav honom innan han åter vände honom ryggen och gick vidare in i hangaren. Denna nonchalans bara retade Dodge ännu mer.

- "Åh, din otacksamme spoling..!"

När skulle Cogo lära sig? När skulle han bli vuxen någon gång? När skulle han visa lite hut och respekt? För att inte tala om tacksamhet? Hade han fortfarande inte lärt sig

någonting!? Pojkvaskern hade aldrig varit den avancerade cyborg han var idag om det inte hade varit för honom. Ett faktum Cogo medvetet verkade glömma titt som tätt. Dodge var inte dum, han var väl medveten om att den unge mannen gjorde det bara för att retas, Cogo var en erkänd eller rent utsagt okänd retsticka. Dock aldrig illa menat numera. Men det kunde ibland bli påfrestande och bara för en gång skull önskade Dodge att Cogo kunde visa lite uppskattning för allt som han hade fått. Han fick bråttom att skynda efter Cogo nu annars skulle han inte få hinna säga allt som han ville ha sagt innan pojken gav sig av.

En mycket lång resa låg framför honom. Och den skulle inte bli allt för bekväm, det var Cogo medveten om. Men ju fortare han reste i Crowbältet desto fortare kom han fram. Som tur var mindes han att han behövde fylla på Starcrows energi först innan han gav sig av, det var länge sedan han sist hade fyllt på tanken. Och det som var kvar skulle förmodligen inte räcka. Och sedan när han väl kom fram visste man ju inte vad som väntade. Lyckligtvis fanns det gott om energiceller här i hangaren och han gick bort för att hämta en. Den var inte större än en sockerbit och lyste i skimrande grönt. Man skulle helst inte ta i dem utan rätt verktyg men för Cogo räckte det med hans röda handske som skydd. Värmen ifrån energicellen kändes lite grann trots det men det var inget att lipa över.

När han återvände till Starcrow stod Professor Dodge, givetvis, redan där med armarna i kors och väntade på honom. Då var det dags för ytterligare en föreläsning, det var oundvikligt. Cogo suckade. Om ändå Professorn kunde välja att hålla sina uppläxande föreläsningar med bättre timing.

- "Cogo, det finns en möjlig orsak till varför du inte kan glömma henne. Varför gör du inte dig själv, och Prinsessan, en tjänst när ni träffas?"

Den unge cyborgens fnös vid denna uppmaning samtidigt som han placerade energicellen där den skulle vara.

- "Och vad skulle det vara?" frågade han bara halvt intresserat.

- "Berätta för henne vad du känner."

Cogo svarade Professorn med en mörk, misstänksam blick. Om Dodge ville göra honom irriterad på riktigt så var han nu på god väg.

- "Skickar ni iväg mig för att lösa ett kommunikationsproblem eller för att ge mig terapi?"

- "Både och," svarade Dodge oberört utan att låta sig påverkas av den unge mannens bittra stirrande. - "I båda fallen är det just kommunikation som är problemet. Har du aldrig undrat över om saker och ting hade varit annorlunda om du och Prinsessan hade pratat med varandra?"

Cogo var tvungen att medge att den gamle mannen gick rakt på sak. Han sänkte sin arga blick.

- "Det gör jag varenda vaken minut," erkände han.

- "Där ser du, pojk!" utbrast Dodge, lycklig över att äntligen få lite medhåll, och han började vandra fram och tillbaka framför den unge mannen samtidigt som han fortsatte att tala med ett pekfinger höjt upp i luften. - "Det är därför du inte kan fokusera eller gå vidare. Osäkerheten och grubblerierna tär på dig."

- "Ert vandrade fram och tillbaka tär definitivt på mig!" fräste Cogo ur sig. Hans starkt begränsade tålmod började snabbt ta slut och han hade inte tid med att stanna kvar här och höra på denna predikan.

Dodge lyfte bägge händer i luften ytterligare en gång.

- "Du lyssnar ju inte på mig, spoling!" röt han. - "Begriper du inte att det jag säger är för ditt eget bästa? Du får ingen ro eftersom du aldrig berättade för henne att du älskar henne."

- "Vad skulle det göra för skillnad?" frågade Cogo tillbaks och tog sin plats i cockpit. Så fort han satte sig ner gjorde han en rutinkontroll av alla skeppets funktioner och sedan programmerade han in kursen i datorn till Great King.

- "Jag kan beskydda henne men det är också allt jag duger till," muttrade han medan han arbetade. - "När faran är över behöver hon inte mig längre."

Dodges uppmaning att han skulle säga som det var till Prinsessan när han kom fram var befängd! Han hade gjort det massvis med gånger i sina dagdrömmar och fantasier men det här var verkligheten. Och i verkligheten så betydde han bara en sak för Aurora. Han var hennes vän och beskyddare men det var också allt. Mer än så var inget annat än romantiskt önsketänkande som han kunde se i stjärnorna efter. Ingen annan sanning gjorde så ont som denna och trots Doktor Kittys nya uppdrag till honom så hade denna sanning inte förändrats. Inget skulle kunna förändra den.

- "Hur kan du vara så säker på det?" frågade Dodge honom. - "Har Aurora någonsin sagt det? Eller är det bara vad du själv inbillar dig?"

Cogo stannade upp i sitt arbete. Dodge hade rätt. Att Aurora inte behövde honom bortom hans beskyddande hand var vad han själv alltid hade intalat sig. Vad Prinsessan verkligen tyckte hade han ingen aning om. Han hade aldrig frågat henne och hon hade aldrig sagt något, aldrig tydligt visat något öppet. Men det fanns ögonblick då hon verkade...

Nej, det var bara dumheter att hoppas! Hon var inte intresserad av någon som honom.

Prinsessan var en fin flicka, hon förtjänade någon som var sofistikerad. Någon som Djorgo. Ändå var Cogo förvånad att Aurora aldrig hade visat sådant intresse i Djorgo, aldrig öppet i alla fall vad han någonsin hade sett. De alla tre, Haka, Djorgo och han själv hade alla fått samma omtanke och lika mycket uppmärksamhet från henne, det hade aldrig förekommit några favoriseringar. Djorgo kanske var för gammal för henne men om känslorna fanns där så spelade åldern ingen roll. Och Djorgo älskade Prinsessan. Kanske inte lika oerhört eller innerligt som han själv gjorde, men Cogo visste mycket väl vad Djorgo kände för henne, och Haka också för den delen. Men vad Prinsessan kanske kände bortom vänskap för dem var lika okänt som vad som fanns utanför Vintergatan. Nåja, det var meningslöst att hoppas vilket som. Vad hade han att erbjuda en fin flicka som henne? Han hade ju aldrig ens fått gå i skola, han hade fått ta igen så mycket när han hade blivit äldre på bekostnad av mycket annat. Hon var en Prinsessa och den ende överlevande från Månen. Varför skulle hon släppa en sådan som honom in på livet? Tystlåten återvände Cogo till sitt arbete.

Det fanns en särskild egenhet hos Cogo som Dodge uppskattade. Pojken visade alltid så tydligt vad han tänkte och tyckte. Cogo kunde sannerligen vara verbal men det behövdes ofta inte. Man skulle behöva vara både döv, blind och galen för att inte förstå honom.

Och just nu var det ganska tydligt vad som pågick i Cogos tankar. Han trodde fortfarande inte att han dög, att han inte var god nog åt Aurora. Ja, hon var en flicka av adlig börd men hon hade aldrig sett sig som mer än någon annan. Och Cogo borde känna till hennes ödmjukhet. Det gjorde han förmodligen också men han var rädd. Rädd för att bli nobbad. Stackars pojk. Denna dåliga, hemska start i livet, att inte vara önskvärd av sina föräldrar och bli övergiven på det där viset, det präglade fortfarande Cogos liv så starkt. Professorn fick tillslut nog av den unge mannens tystnad och lade demonstrativt sin hand över Starcrows datorsdisplay så att Cogo inte kunde fortsätta att arbeta förrän han hade hört upp.

- "Cogo, säg det till henne! Vad skulle kunna bli värre? Visa mod där du aldrig har förut."

Dodge log bakom det stora, vita skägget och t.o.m. blinkade åt honom.

- "Personligen tror jag att Aurora skulle bli glad. Hon kanske t.o.m. överraskar dig."

Cogo stirrade på den kortväxte Professorn. Dodge kunde vara mycket ihärdig men han hade aldrig visat det så starkt som nu. Och aldrig om det här. Varför var den gamle mannen så intresserad av hans kärleksliv? Eller handlade det bara om genuin omtanke i alla fall? Hur som helst, Cogo fann det omöjligt att längre vara irriterad. Det låg trots allt mycket i det som Dodge sa. Kanske skulle han försöka att ha det i åtanke ändå. Skulle han verkligen erkänna sin kärlek öppet till Aurora? Som Professor Dodge sa; vad kunde bli värre? För första gången någonsin kändes den tanken inte lika omöjlig eller främmande längre. Men det fick han se först när han anlände till Great King. Till dess hade han ett jobb att sköta.

- "Adjö, Professorn. Ta hand om allt medan jag är borta."

Medan han tog på sig sin hjälm kunde Cogo skymta i ögonvrån att Doktor Kitty hade anlant till hans avresa också. Han gjorde en hälsning med handen till dem båda vetenskapsmännen.

- "Jag kontaktar er när jag har anlant och har gjort min första utvärdering," lovade han.

- "Adjö, min pojk," svarade en nästan tårögd Professor Dodge. - "Och lycka till."

- "Starta, Starcrow!"

Motorerna drog igång och mullret ekade i hela hangaren. Lekande lätt flög det lilla enmansskeppet ut ur byggnaden och tog fart mot stjärnorna ovanför samtidigt som gryningens första strålar tog sig över horisonten. Ännu en ny dag hade anlant. En dag med nya möjligheter. Med en ny början.

Kitty och Dodge lämnade hangaren och tog sig utanför forskningscentrumet. Starcrow skulle snabbt försvinna ur sikte men de ville se skeppet så länge de förmådde. Åter igen, så mycket hängde nu på Cogo.

- "Du gav honom några goda råd, hörde jag," sa Kitty plötsligt. Dodge behövde inte fråga henne om vad hon menade.

- "Jag var tvungen, Doktorn. Jag står inte ut längre med att se honom så olycklig.

Dessutom behöver han lite disciplin för att kunna följa det här uppdraget."

- "Cogo behöver mer än disciplin i detta fall, min käre Dodge."

- "Ja."

Båda var tacksamma att de hade lyckats finna den ursäkt som Cogo behövde för att återvända till Great King. De kunde inte ansvara för vad Aurora ville och kände men nu

hade de åtminstone gett båda ungdomarna chansen att fortsätta där de senast hade brutit upp. Och om det ledde till något mer eller ej fick de bestämma själva.

Men allt detta hade en ännu allvarligare orsak bakom sig. Att Cogo nu fick en ny chans att träffa Prinsessan igen var bara en lycklig bonus. Och för Dodge var det uppenbart att Kitty inte hade informerat Cogo om uppdragets fulla bredd.

- "Ni berättade aldrig för honom om att galaxenergin har kommit i obalans."

Starcrow kunde knappt synas längre och snart skulle det lilla skeppet lämna atmosfären. Efter det skulle det öka hastigheten till ofantliga höjder. Cogo skulle inte vila förrän han nådde fram till Great King, det var de båda medvetna om.

Kitty sänkte blicken till sin kollega på hennes högra sida.

- "Som ni vet lika väl som jag, Professorn, så befinner sig Cogo också i en slags obalans just nu. Och ni vet också varför."

Hade de båda obalanserna ett samband? Högst osannolikt men inte totalt omöjligt heller. Aurora var direkt kopplad till galaxenergin och Cogo var kopplad till henne. Och allting verkade ske samtidigt. En slump? Kitty hade arbetat med sannolikheter allt för länge för att utesluta något just nu. Dessutom, de visste allt för lite och det var också därför som hon inte hade velat säga mer till Cogo.

- "Enbart ovetskapen om vad som kan ha orsakat störningen i kommunikationen var tillräckligt för att oroa honom," fortsatte hon och höjde blicken mot skyn för att se den sista skymten av Starcrow innan skeppet försvann i det stora intet, ut i rymden. - "Att dessutom berätta om våra farhågor som direkt kan kopplas till Aurora skulle vara det samma som att kasta bränsle på en redan framfarande, okontrollerbar eld."

Dodge nickade och lade händerna på ryggen. Cogo var en kraft som måste kontrolleras precis som alla andra vapen. Att inte göra så var ansvarslöst. Det hade Professorn fått erfara en gång allt för väl.

- "Det är sant. Men är det ändå så klokt att skicka iväg honom utan att han känner till alla fakta?"

- "Hur mycket fakta *har* vi, Dodge? Jag är säker på att när Cogo når Great King så kan han göra en betydligt mer riktig uppskattning om vad som egentligen händer där och varför än vad vi kan härifrån. Han kommer att göra det rätta, Professorn. Men han behöver inse det i sin egen takt."

Dodge suckade djupt och vände tillbaka in i hangaren igen.

- "Hoppas bara att Cogos takt inte är i slow-motion," muttrade han.

Eftersom Professorn redan var på väg in i byggnaden igen så missade han det stora leende som spred sig över Doktor Kittys ansikte. För en gång skull fick hennes behärskning ge vika och hon roade sig starkt åt hennes kollegas felplacerade oro. Dodge borde veta bättre än så, han om någon borde känna sin främste cyborgskapelse bättre än så.

Sedan när gjorde Jan Cogo någonsin någonting i slow-motion?